

del. Når vi indregner den, er man nede på, at de højtloønnede skal af med 0,4 pct.

Jeg forstår ikke, at regeringen kan komme med et udspil, hvor man ikke alene rammer de laveste, der ikke har haft nogen forbrugsfest, men samtidig også skruer det sådan sammen, at de i procenter bliver ramt mere end dobbelt så hårdt som dem, der har fået de store indkomstfremgange. Og medregner vi så oven i købet det, vi lige har talt om, nemlig muligheden for at flytte de penge, man har stående på én konto, ind på en skattebegünstiget opsparingsform med boligopsparing og indregner den skattefordel, det giver, viser det sig i praksis ifølge vores beregninger, at den, der tjener 300.000 kr., får en forbrugsbegrænsning netto, der er mindre i kroner end den forbrugsbegrænsning, bistandsmodtageren bliver udsat for.

Det er simpelt hen uforståeligt, at regeringen kan komme med sådan noget til Folketinget. Utroligt, at V og K støtter det, men det er selvfølgelig mere nemt at forstå, for V og K har altid ført en politik, der går ud på at klippe dem, der er svagest og har mindst, og til gengæld fodre dem, som har mest.

Der kan selvfølgelig ikke være nogen tvivl om, at når man har en sådan asocial sammenkrøning af indgrebet, kan vi ikke støtte det. Vi må stemme imod det og oven i købet gøre opmærksom på – det var det, vi havde inde i debatten – at det altså også er sådan, at de allerrigeste får en kæmpemæssig skattefordel ud af dette indgreb, og at den skattebegünstigelse, de får, også bliver forrentet år efter år efter år i ATP. Det vil sige, at når det kommer til udbetaling til sin tid, får de også et beløb, der mange gange overstiger det, som ATP-modtageren får.

Det er asocialt, og det må afvises.

Sonja Albrink (CD):

I CD er vi glade for, at det lykkedes at få parterne til forhandlingsbordet. Vi er også glade for det, vi i CD kalder Mimi-modellen, der blev resultatet af forhandlingerne, hvor man får udbetalt det samme, som man har indbetalt.

Når regeringen foreslår tvungen opsparing, er det en ganske fornuftig idé – som CD også har været inde på – at det sker ved en ordning, som befolkningen har en forståelse af, og at befolkningen har tillid til, at pengene rent faktisk bliver udbetalt. CD mener, at denne stramning af finanspolitikken sker med et bredt forlig hen over midten. Regeringen har vist forhand-

lingsvilje, og det har Venstre og De Konservative også, så alt i alt er det det, Danmark har brug for, og derfor støtter vi forslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår da godt, at hr. Lars Løkke Rasmussen tidligere i debatten måtte undlade at redegøre for, hvad der skete i statsministerens hoved eller i statsministerens sind den torsdag nat, hvor dette forlig blev indgået, og også forud for det. Jeg vil helst heller ikke have den opgave at skulle kigge ind i statsministerens sind og vurdere, hvad der sker dér.

Men omvendt må man jo sige, at hvis nu statsministerens hensigt den pågældende torsdag aften havde været at køre efter et sammenbrud og udløse et folketingsvalg, må det jo være frustrerende for Venstre og De Konservative at tænke på, at så kunne vi have siddet med en ny regering på plads, en borgerlig-liberal regering, om kun godt en uges tid, som kunne have set frem til at have fire år foran sig til at lægge en ny økonomisk politik for Danmark. Det er ikke sagen nu. Vi står ikke med det som udgangspunkt og med det som fremtidsperspektivet sådan lige umiddelbart, for V og K gjorde alt, hvad de kunne, for at undgå et folketingsvalg og deltog i det forlig, som vi nu behandler hovedparten af, kan vi jo godt sige, hovedhjørnestenen af.

Det er stadig væk uforståeligt for Dansk Folkeparti, at V og K ikke gik målrettet efter at få det sammenbrud, at få det folketingsvalg, som vi troede at også V og K gerne ville have hurtigt – jo før, jo bedre.

Lad det være sagt med det samme, at som vi ser det i Dansk Folkeparti, er det klart, at det forslag, der nu er til behandling her i Folketinget, er bedre end det, regeringen oprindeligt lagde frem for Folketinget. Det er klart, at vi går fra en oprindeligt ren bruttoskat, en ren skatteforhøjelse, til nu at have et element af opsparing i stedet for. At det så er tvangsopsparing, og at det derfor også burde være uspiseligt, er en anden sag, men at der er den reelle forbedring i forslaget, kan man jo ikke helt se bort fra.

Men nu er det altså en tvangsopsparing, hvor borgerne ikke selv kan vælge, om de vil spare op, eller de ikke vil spare op. Samtidig er det endda en tvangsopsparing i ét institut, nemlig ATP. Når man tænker på de debatter, vi tidligere har haft her i salen – også ofte foranlediget af hr. Lars Løkke Rasmussen selv, som jo også er ordfører i dag – som jo netop har gået på, at